

אשריכם ישראל

מאמרים וסיפורים אקטואליים

משיחותיו של הרב שמעון גוטסמן שליט"א

מר חשון תשפ"ב

החברותא הזקן שהלך לעולמו

מעשה מופלא שהתרחש ממש לאחרונה – באדיבות אחד הקוראים מהצפון

האדמו"ר מקרב הלבבות

ט"ז בחשון שנתיים להסתלקותו של האדמו"ר ה"נועם ישראל" מקרעטשניף זיע"א

מכתב חיזוק

מכתב מיוחד שנכתב לרגל התמודדויות התקופה

מלווה בסיפורי חיזוק הנחשפים לראשונה

"שמחת תורה" בכל השנה

שהארכתי בספר "יגעת ומצאתי" שיהודי צריך להתייחס ללימוד בכל יום כאילו זו ההזדמנות היחידה שיש לו לעמוד על התורה.

אלא שהקורא מהצפון עורר את תשומת ליבי שבעצם הסיפור הזה מביא איתו מסר הרבה יותר גדול. שהנה על פניו נדמה ש"רק" פעם אחת למדו השניים חברותא, אך האמת היא שכיוון שהם "קבעו" ביניהם "קביעות" של חברותא "קבועה", בוודאי שבשמים מקבל הלה שכר לא רק על הפעם היחידה בה הם למדו ביחד, אלא גם על עצם קביעת הלימוד המשותף, ומחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה, כי אותו יהודי מצידו כבר קבע לעצמו קביעת עתים לתורה - לימוד גמרא פעמיים בשבוע.

השמחה מוגנה ומצלת

כמה עלינו להודות להשם יתברך על שהוא נותן לנו עוד ועוד חיים וכוחות לעמוד בתורתו הקדושה. ומי ששמח בתורה הרי הוא מוגן מכל פיתוי הרחוב ומלתעות היצר.

וכפי שמבארים על מה שתיקנו לנו בסיום הלימוד לומר "מודה אני לפניך ששמת חלקי מיושבי בית המדרש", שכן המסיים ללימוד ויוצא לדרך זקוק להגנה מהשפעת הרחוב, ומהי הגנתו? לשמוח ולהודות להש"ת על הזכות לעמוד בתורתו, כי בזכות "שמחת התורה" הוא לא יפתה לפיתוי הרחוב, ולכן לפני שיוצאים לרחוב מודים להש"ת על שזכינו לעסוק

בתורתו (עפ"י "שיחות התחוקות").

ראיתי גם שמביאים רמז נפלא במה שנהגו לערוך ריקודים ומחולות ברחובה של עיר לכבוד "הכנסת ספר תורה", שיש בזה רמז גדול - שנמשיך ונלך עם התורה גם בשעה שיוצאים

חברותא "חד פעמי"

חברים יקרים! לפני ימים ספורים רקדנו ושמחנו עם ספרי התורה, והודינו להש"ת על אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו. כמה חשוב להמשיך את השמחה הזו לכל השנה כולה, ולהודות כל הזמן על הזכות שיש לנו ללמוד את תורת ה' ולקיים את מצוותיה.

סיפר לי אחד הקוראים מהצפון, שלאחרונה פנו אליו בבקשה מיוחדת שילמד פעמיים בשבוע גמרא עם יהודי זקן אשר מתקשה ללמוד לבד, אותו זקן כבר תקופה ארוכה לא זכה ללמוד גמרא, עקב חולשתו הגדולה, וכעת העלו רעיון לדאוג לו לאברך שילמד איתו באופן קבוע. הרעיון כבר הוצע לאברך, אך משום מה מטעמים טכניים בלבד הוא התעכב שוב ושוב, עד שנמצא הזמן המתאים שבו בשעה טובה יחלו השניים בלימוד משותף, מיודענו סיכם עם בני המשפחה שביום שני הקרוב הוא ילמד עם האב הזקן, והיה אם יתגלה שהם "מסדרים" ביחד הרי שהם יקבעו לימוד קבוע פעמיים בשבוע.

יום שני הגיע, השניים למדו ביחד וממש נהנו זה מזה עד שקבעו לשוב ולהיפגש ביום חמישי, כאשר מכאן ואילך הם יקפידו על לימוד בכל ימי "שני וחמישי". והנה לא עברו אלא יומיים מאז הלימוד הראשון, וביום רביעי קיבל מיודענו טלפון מבנו של הזקן, כשבפיו הבשורה המעציבה שהחברותא הזקן הסתלק מהעולם...

התפעלתי כל כך מהסיפור הזה, תראו כמה צריך "לחטוף", אי אפשר לתאר איזה כאב היה למשפחה אם עניין החברותא היה מתעכב עוד קצת.. כמה צריך כל אחד לחטוף ולנצל את הזמן, כי לא ידע האדם את עתו, וכפי

לרחוב, ושלא נתנתק ממה שלמדנו גם בשעה שאנו עוסקים ב"חיי שעה" (עפ"י "נועם שיה - ויזניק" גיליון נ).

וחשבתי בס"ד שיש בזה עוד רמז נפלא, שלא רק יוצאים עם ספר התורה לרחובה של עיר, אלא גם רוקדים עם התורה ברחוב, ללמדנו שבכדי להיות מוגן מהשפעת הרחוב עלינו להיות שמחים עם התורה.

מדוע רקד התלמיד חכם

נסיים עם כמה סיפורים מתוך ספרנו "יגעתי ומצאתי".

מסופר על יהודי תלמיד חכם שרעייתו חלתה במחלה קשה והייתה נתונה בסכנת חיים רח"ל, כשהגיע חג "שמחת תורה" הוא השאיר את בנותיו סמוך למויטת רעייתו והלך לבית הכנסת, בשעת ה"הקפות" הוא רקד בהתלהבות מרובה יותר מהרגלו בכל "שמחת תורה", כשהוא מסביר לסוכביו שהשנה הוא יותר שמח עם התורה הקדושה, כי בלעדי השקיעות בתורה הוא היה מתקשה לעבור את התקופה הכל כך קשה, והתורה היא שנותנת לו שמחה וחיות.

"כי יש בתורה הקדושה כח עליון להשיב נפש, והיא מקור לשאוב הימנה חיות דקדושה, ואשר ישמה ישראל בעושי יתברך אפילו במצבים הקשים ביותר" ("נתיבות שלום" ח"א עמ' רפח).

ובאמת כל אחד יכול לשנות את המבט שלו על לימוד התורה, ואם עד היום הוא הרבה בלימוד רק כדי שלא יכשל ב"ביטול תורה", בידו לשנות את המבט וההסתכלות על לימוד התורה, ולהתייחס לעמל התורה כאל דבר המחייב את נפשו. וכך גם יזכה לשמחה בעמלה של תורה.

ומשל ללמד תינוקות שתלמידיו לא התנהגו כנדרש, והוא בישר להם שמחר יקבלו עונש חמור, הם יאלצו לקום מוקדם וללכת איתו למסע מפרך ומתיש של כמה שעות בהרים

וגבעות, התלמידים רטנו והתבכינו על העונש החמור, אך נאלצו לקבל עליהם את העונש. המסע היה באמת מפרך ומתיש, ובכל רגע הם התחננו ללמד שלהם שיואיל לוותר על העונש הקשה, אך המלמד לא וויתר ורק לאחר שלוש שעות המסע הסתיים.

התלמידים למדו את הלקח והחלו להתנהג כנדרש, לאחר זמן מה בישר להם המלמד שהוא הכין עבורם הפתעה מיוחדת כהוקרה על התנהגותם, ומחר הוא ייצא איתם לטיול – מסלול ארוך של שש שעות במדבר יהודה, הם יאלצו לקום באמצע הלילה ולהתארגן לנסיעה, התלמידים שמחו והודו למלמד על המחווה. המסלול אמנם היה קשה ומפרך, אך הם התענגו על כל רגע של טיול ולא פסקו מלהודות למלמד שלהם.

כשהסתיים המסלול שאל אותם המלמד: הלא לפני זמן מה עשינו מסלול דומה ואף קצר יותר ולרגע לא פסקתם מלהתלונן ולבקש שהמסע יסתיים, ומה נשתנה היום שאתם כל כך נהנים מהמסלול? התלמידים היו המומים ובאמת לא מצאו הסבר לתופעה, עד שהמלמד הסביר להם: בפעם הקודמת הכנתי אתכם ל"עונש", כך כל המבט שלכם היה כאל עונש, ומי נהנה מעונש?? אך היום הכנתי אתכם לטיול, וכך גם אתם הסתכלתם על המסע הזה. לא יאמן כמה הכל תלוי במבט, והדבר בידנו להסתכל על עמלה של תורה כאל טיול חוויתי נפלא ומתוק.

יש כאלה שמדמיינים שהם "מוותרים" על ה"עולם הזה" למען חיי תורה, למענם אספר את הסיפור הבא. לפני כמה שנים באחד מכלי התקשורת החילונית חגגו את יום הולדתו של מזכה הרבים הרב אורי זוהר שליט"א, שזכה להגיע לגיל שמונים שנה. בתחילת הראיון, ברכו אותו לרגל יום הולדתו השמונים, אך הרב אמר להם: "טעות, זה יום ההולדת הארבעים

הכל רק נראה נוצץ ויפה מבחוץ, אך בפנים אתה חוזר לבית בסוף יום כשאתה מרגיש שבא לך להקיא מעצמך. אין לך אושר או סיפוק. אמת כי יש לך כסף ואת כל התאוות, אך בפנים אתה מרגיש מדוכא כאילו משהו גדול חסר לך. בגלל זה אתה רץ מתאוה לתאוה, אך אינך מוצא כלום. רק מהיום שהרגשתי מהי אמונה בהשם, עד כמה מתוק לימוד התורה, כמה אושר יש בתפילה כנה עם בורא העולם, כמה יפה השבת והמצוות – רק אז הרגשתי אושר אמיתי שממלא את ליבי, הרגשתי עונג בלתי רגיל שנותן לי עד היום סיפוק בלתי נתפס ללמוד עוד קטע בגמרא ובהלכה, עוד תפילה בחמימות, ועוד קיום מצוות עם כל הלב והנשמה – מי שהרגיש את החיסרון לפני כן – יגיד בפה מלא כי אלו אינם חיים, ומבחינתי החיים הטובים, המאושרים והאמיתיים התחילו רק מגיל ארבעים!.

שלי", ולאחר שהם תמהו על כך, הסביר הרב: "רק בגיל ארבעים זכיתי להכיר את בוראי, ומאז הרגשתי שהתחלתי לחיות, רק מהיום שהכרתי את התורה והמצוות נהיה לי סיפוק ואושר בחיים. אך בארבעים שנה הראשונות של חיי, כשהייתי בלא תורה, בלא מצוות, ובלי אמונה – חיי לא היו באמת חיים, הכל היה ריק ושומם".

"כיצד אתה אומר זאת?!" התפרץ שדרן הטלוויזיה, "הרי עד גיל ארבעים היית כוכב סרטים מצליח שהרוויח כסף בכמויות אדירות, היו לך רכבי יוקרה, פרסום והצלחה מסחררת, יכלת לעשות כל מה שרק רצית, וכיצד אתה אומר שרק בגיל ארבעים התחלת לחיות, הרי הרבה אנשים היו מוכנים להתחלף איתך?". או אז ענה להם הרב אורי זוהר כך: "רק מי שהיה בתוך אור הזרקורים ויצא מזה אל עולם היהדות, עולם האמונה והמצוות, יודע הוא כי

קידוש בבוסטון בקומה 17

הצעירים אשר עדיין לא היה מטופל בילדים הצטרף לנסיעה לחו"ל. האברך החולה אושפז בבית החולים באחת הקומות הגבוהות, והנה בשבת נוצר צורך להוריד את החולה לסדרת בדיקות באחת הקומות התחתונות, המדובר היה בירידה של קומות רבות, ואחיות שאינם יהודיות לקחו אותו במעלית, אולם חברו הבריא העדיף לא לרדת בשבת במעלית והוא בירר היכן יש מדרגות, אמרו לו שיש רק "מדרגות חירום", מדובר במדרגות ממתכת שנמצאות מחוץ לבניין, הוא לקח איתו בקבוק קטן של יין לצורך קידוש וירד את כל הקומות במדרגות החיצוניות בקור נוראי שם פגש את חברו וזיכה אותו בקידוש.

הדרך להתחדש בעבודת השם היא להתייחס אכן לכל יום כאילו הוא היום היחיד בו אפשר לזכות לעבוד את השם. וכפי ששמעתי לפני שנים ממזוכה הרבים הרב יצחק פנגר שליט"א שסיפר כי הזדמן פעם לעיר רכסים ושם ניגשו אליו אברכים וסיפרו לו מעשה הממחיש לנו עד כמה צריך לשמוח עם כל מצוה שמקיימים כאילו זו הפעם היחידה בה ניתן לקיים מצוה. וכך הם סיפרו:

אחד מאברכי הכולל חלה ונאלץ לעבור ניתוח מסובך בבית החולים בבוסטון שבארצות הברית, רעייתו לא יכלה להצטרף אליו משום שמדובר היה בחודש שלם של שהיה בחו"ל, ובו ילדיהם הקטנים אינם יכולים להשאר בארץ בלעדי ההורים. משום כן אחד האברכים

בהתרגשות רבה לעבר בית העלמין מתוך תקווה לפגוש את יקיריהם אשר כבר הלכו לעולמם, אולם המתים יוצאים מהקברים ורצים במהירות רבה אל עבר בית המדרש. בכיות אכזבה ותסכול נשמעים מכל עבר, אך המתים עונים לכולם בקצרה: "מצטער מאד נתנו לי רק הזדמנות של שעה בלבד, אני חייב לחטוף כמה שיותר עמל התורה בעולם הזה..." הן המתים הללו כבר לא חיים בעולם השקר והם יודעים טוב מאד במה שווה להשקיע, מה עוד שיש להם רק שעה, הזדמנות חד פעמית להרוויח זכויות.

וכבר הביא מעין זה ב"תפארת שלמה" (הקת יט, ד) על הפסוק "זאת התורה אדם כי ימות באהל", שאדם צריך להמחיש לעצמו כאילו הוא בבחינת "אדם כי ימות באהל", ויבקש את נפשו להשיבה ליום אחד לעולם הזה, הרי כמה היה משתדל בתורה ומצוות ומעשים טובים באותו היום שהניחוהו לשוב, ובוודאי לא היה מניח אף רגע אחד בלי עבודה ותיקון השלמות לכל ימי חייו.

אנו מקווים לזכות ברחמי ה' לאריכות ימים, אך עם זאת כדאי שנתניחם לכל שעה של תורה כאלו זו השעה היחידה שבה אפשר ללמוד. כי כאשר נעלה לשמים נגלה כמה כל רגע של תורה הציל כל כך הרבה אנשים, וכמה כל רגע של תורה זיכה אותנו בזכויות כה רבות בעולם הנצח.

נא להרבות בתפילה לרפואתם השלמה של:

רחל צפורה פייגא בת

ציננה צירל דבורה

אליהו בן רחל

חיים צבי בן רבקה

בתוך שאר חולי ישראל

לאחר כמה רגעים ניגשה אליו גברת מבוגרת ואמרה לו: גם אני יהודייה, ולצערי חמישים שנה שלא זכיתי לשמוע קידוש, אנא, בבקשה תעשה גם עבורי קידוש.

מיודענו הסביר לה שיש לו יין רק בחדר למעלה, מדובר בעלייה של קומות רבות, אך הגברת לא וויתרה והחלה לבכות ולהתחנן שברצונה ליזכות לשמוע קידוש... מיודענו עשה מסירות נפש ועלה בשבילה את כל הקומות, כשבא להיכנס לקומה למעלה הוא מגלה שאין בכלל ידידת חיצונית לפתיחת הדלת... הוא דפק ודפק עד שמישהו שמע אותו וטרח לפתוח את הדלת, הוא לקח יין וחזר למסע... הגברת זכתה לשמוע קידוש...

במוצאי שבת הוא ירד לברר מה עם אותה גברת זקנה, והשיבו לו שכשעה לאחר ששמעה את הקידוש היא כבר נפטרה...

יש הרבה מה ללמוד מהסיפור הזה, אבל דבר ראשון נזכיר לעצמנו: יש לך עכשיו אפשרות לקיים מצוה? תשמח! תשמח שאתה חי כמו יהודי! תשמח שאתה יכול לקיים מצוות! ותתייחס לכל מצוה כאילו רק עכשיו באופן חד פעמי אתה יכול לקיים אותה.

המתים קמו לשעה אחת

וכפי שהמשיל אחד המגידים (אולי הגה"צ רבי שלום שבדרון זצ"ל): תארו לעצמכם שבאחד הימים מתפרסמת שמועה שממש ברגעים אלו נעשה "תחיית המתים לשעה אחת", המתים קיבלו אישור לצאת מקבריהם לשעה בלבד על מנת "לחטוף" עוד קצת "תורה", ובעוד שעה הם עתידים לשוב לקבריהם, כולם רצים

הגיליון מוקדש לעילוי נשמת

רחל בת אדוניהו ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה.

האדמו"ר מקרב הלבבות

ט"ז בחשוון שנתיים להסתלקותו של האדמו"ר ה"נועם ישראל" מקרעטשניף זיע"א

פשוטי העם לתורה וכפי שעליו אמר הלל ע"ה "אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", ורצה אהרן הכהן לעסוק בדברים גבוהים יותר שלכאורה יביאו התעלות יותר, ועל כך אמר לו הקב"ה: שלך גדולה משלהם, שאתה מטיב את הנרות ומתלכלך בהטבתן אך בפועל דווקא על ידי כך מביאים אור

עצום... (שמעתי מכנו כ"ק מרן

האדמו"ר ממיאלינע שליט"א)

שמעתי בשבת שקלים מהאדמו"ר זצ"ל ש"מתנות לאביונים" זה גם לקרב לבבות האביונים בדעת, ולחזק אותם בתורה ועבודת

השם.

האדמו"ר זצ"ל היה כל הזמן מעודד את כל פעילי הקירוב רחוקים, ופעמים רבות היה מתעניין אצלי על פעילות הקירוב. וזכיתי שאמר לי האדמו"ר זצ"ל: קוראים לך גוטסמן שתרגמו מאדיש "איש אלוקים", לרמז שיש לך תפקיד יהודיע לכולם שיש בורא עולם. כמו כן זכיתי שבאמצע אפיית המצות מצוה של ערב פסח בשנתו האחרונה אמר לי האדמו"ר זצ"ל על אדם מסוים שהוא זקוק לחיזוק רוחני, ועורר אותי לקרב אותו.

סיפר לי בנו כ"ק מרן האדמו"ר ממיאלינע שליט"א את הסיפור הבא: ישנה משפחה חרדית מפוארת בצפון הארץ, אשר חייהם הרוחניים נזקפים לזכות בית האדמו"ר זצ"ל. ומעשה שהיה כך היה, אם המשפחה הייתה

קשה להאמין שכבר עברו שנתיים ימים מיום ט"ז חשוון תש"פ, בו הסתלק מאתנו כ"ק מרן האדמו"ר מקרעטשניף קריית גת בעל ה"נועם ישראל" זצוק"ל זיע"א, אשר האיר לדרום וליושבי אור של אמונה ובטחון, עבודת התפילה ועמלה של תורה, והיווה סמל ומופת של "אהבת ישראל" ו"קרוב

לבבות". כבר כתבתי בשנה שעברה כמה פעמים מגדולתו של אותו צדיק, אשר "חבל על דאבדין ולא משתכחין", הפעם ניגע בעבודת ה"קירוב לבבות" המיוחדת שלו, לאור תורתו והנהגתו.

האדמו"ר זצ"ל הגיע לקרית גת לפני

כחמישים שנה, בעוד המקום היה שומם מבחינה רוחנית, וממש הפריח את השממה, בהביאו לעיר אור של תורה וחסידות, ורבים השיב מעוון מתוך אהבת ישראל גדולה, וכן קרב רבים לדרך החסידות. ודרכו הייתה להסתיר את כוחו וגדולתו מעיני העם, ורק כאשר היה בדבר משום קירוב רחוקים היה הוא מגלה טפח בעשיית מופתים, ורבים חזרו בתשובה לאחר שנושעו בזכות תפילותיו וברכותיו, ודבקו בו כל ימי חייו.

אמר האדמו"ר זצ"ל בפרשת בהעלותך על מה שאמרו חז"ל (הובא ברש"י בתחי הפרשה) שאמר הקב"ה לאהרן הכהן ע"ה "שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומטיב את הנרות", ובאר האדמו"ר שאהרן ע"ה היה מקרב את

זיווגה.

אמר האדמו"ר זצ"ל: "הנה האדם הדואג לתיקון נפשו ונשמתו בתורה ועבודת ה' עדיין אינו בהכרח דעבודתו עבודה תמה, בלתי לה' לבדו, דאפשר כוונתו לתועלת עצמו בזה ובבא. אך כאשר אדם מקרב עוד אנשים וזולתו לעבודת הבורא ית' ומוסר נפשו ללמוד וללמד לקרב עוד ועוד אנשים תחת כנפי השכינה, הרי זה אות דכוונתו תמה לעשות נחת רוח לבורא ית"ש. וכדברי כ"ק אדמו"ר הרה"ק צוקללה"ה דחסיד אמיתי הוא זה שמקרב עוד יהודים אל הצדיק, כלומר דאין דאגתו רק לו לעצמו אלא עבור כבוד שמו ית', ומה מאוד גדולה מעלת המקרב יהודים שהיו רחוקים ממקור מחצבתם, ומה גודל קידוש שמו ית' הנעשה על ידי זה, שעליו נאמר מוצא יקר מזולל כפי תהיה" (הובא בגיליון "קול צהלה").

האדמו"ר זצ"ל הרחיב לבאר על מעלת המקרב

גרה בילדותה בקרית גת, באותם ימים היא עדיין לא שמרה תורה ומצוות, וביום מן הימים היא ניגשה לבנות האדמו"ר שהמתינו מחוץ לביתם להסעה שתיקה אותם לבית הספר, וניסתה לפתוח איתם בשיחה, הרבנית תליט"א הבחינה בזה מחלון הבית ומייד ירדה לברר מה רוצה אותה ילדה מבנותיה, הרבנית שאלה אותה: מה את רוצה מהבנות שלי? והיא השיבה: כל יום אני מסתכלת מביתי ורואה את הבנות האלה, וממש ליבי מושך אותי להיראות כמותם בצניעות ובעדינות.

הרבנית הסבירה לה שאם ברצונה להתקרב לביתם עליה להגיע כשהיא לבושה בצניעות, וכך התחילה לבקר בביתם מידי פעם, והייתה באה בשבתות ובהזדמנויות שונות, עד שהתחזקה מאוד והפצירה בהוריה להכשיר את ביתם, עד שגדלה וזכתה לבנות את ביתה על אדני התורה, כשהרבנית היא ששידכה לה את

לאחר הסתלקות מרן האדמו"ר זיע"א זכינו בס"ד להו"ל את הספר "בטחתי ונושעתי" – סיפורים מחקים בני זמנינו, ובו הקדשה מיוחדת לזכרו הטהור של האדמו"ר זיע"א. בתמונה נראה בנו כ"ק מרן האדמו"ר מקרעטשניץ קרית גת שליט"א מעיין בספר "בטחתי ונושעתי"

הטהור, משבא להיכנס אמרו לו הנכדים שיחיו שהאדמו"ר לא חש בטוב והשבת לא יתקיים הטיש, הלה בקש מהם שלפחות יתנו לו לשתות קצת שתיה חריפה, אך הם כמובן לא הסכימו לתת לו ובקשו שהוא יעזוב את המקום. כפי הנראה הלה קצת נפגע מכך ששלחו אותו משם.

והנה שבועיים לאחר מכן הוא הגיע שוב לבית האדמו"ר זצ"ל וזכר לשולחן הטהור, והנה דבר פלא ארע בשעה שנכנס, האדמו"ר זצ"ל רק ראה אותו ומיד בקש שימזוגו כוס של שתייה חריפה ויתנו לו. הדבר עורר את פליאת כל הנוכחים, שכן מעולם לא נתן האדמו"ר שתייה חריפה לבחור, ובפרט לא בליל שבת. וכפי הנראה שמשמים גלגלו זאת בבחינת "רצון יראיו יעשה", בכדי ליישב את דעתו של הבחור, והיה בזה גם משום "בין אדם לחברו", וגם עניין של "קירוב".

יהי רצון וזכותו תגן עלינו ועל כל עם ישראל, לגאולה וישועה, ויאמר השי"ת די לצרותנו, וישלח לנו את משיח צדקנו במהרה בימנו, אמן.

לבבות, שבכוחו לפעול ישועות, וכך אמר האדמו"ר בפרשת ויקהל, כשהוא בנהירו דאנפין ובדביקות עילאה, ובאופן חריג עצם עיניו במשך כל אמירת המאמר: נראה לפרש על דרך דברי חז"ל (ב"מ פה.) 'המלמד את בן עם הארץ תורה אפילו הקב"ה גוזר גזירה הוא מבטלה שנאמר 'מוציא יקר מזולל כפי תהיה', והטעם שהקב"ה נותן להם כוח לבטל את גזירותיו דעל ידי שיראו האותות והמופתים יתעורר לבבם לשוב אל ה' ויראו שיש מנהיג לבירה 'ואשר לו הכוח והממשלה בעליונים ובתחתונים לעשות בהם כרצונו'.

וזהו ויקהל' – הצדיק העובד ה' באמת מקהיל קהילות ברבים ללמד טועים בינה, לקרב לבבות ישראל לאביהם שבשמים ולהכניסם תחת כנפי השכינה, 'פקודי' מלשון לפקדם בדבר ישועה ורחמים, היינו דהקב"ה נותן להם כוח לשנות סדרי מעשה בראשית ולשדד מערכות דעל ידי זה יקרב לב ההמון להשי"ת (הובא בעלון "נועם זיך").

ואסיים בסיפור נפלא אליו הייתי עד. אחד מתלמידי שיחי הגיע בליל שבת קודש לבית האדמו"ר זצ"ל על מנת להשתתף בשולחן

קוראים יקרים!

בחודש אלול זכינו להו"ל בס"ד גיליון מיוחד בשם:

לקראת שמיטה

ובו מאמרים וסיפורים להבנת מטרת שנת השמיטה והדרך המיוחדת

בעבודת השם בשנה זו

הגיליון מתאים לכולם, ונכתב בשפה השווה לכל נפש
ניתן לקבל את הגיליון להדפסה עצמית דרך הדוא"ל

089743208A@gmail.com

מכתב חיזוק – תשפ"ב

שניצל מהשריפה, ובמקום לבכות על מה שחסר, פשוט "לחטוף" ולנצל את מה שנותר.

ובפרט כשמדובר בדברים שאינם "בכייה לדורות". וכמו שמספרים על אחד שבא למזוג יין לקידוש מתוך בקבוק קריסטל מפואר והבקבוק נפל והתנפץ לרסיסים, רעייתו בכתה על האבידה, אך מיודענו ישב ושתק, שאלה אותו הגברת: ומדוע לא תבכה על אבידה של כלי כל כך יקר ומפואר? ענה מיודענו: כעת אני לא יכול לענות תשובה, אפשר לשאול אותי בעוד שנה... הגברת לא התמהמה ומיד לאחר השבת היא כתבה ביומן תזכורת לשנה הבאה ביום ה"אזכרה" של הבקבוק לשאול את הבעל למה הוא לא בכה... השנה עברה כחלום יעוף, והגברת שהספיקה כבר לשכוח מכל העניין הסתכלה ביומן וראתה ש"יום האזכרה" של הבקבוק הגיע, היא ביקשה מבעלה לקבל את התשובה אותה היא לא קבלה בשנה שעברה. ענה לה בעלה בשאלה: ומדוע את כעת לא שרויה בצער על אובדן הבקבוק?? אלא מה? כבר שכחת ממנו? אז דבר שאחרי זמן שוכחים ממנו, סימן שהוא לא כל כך חשוב, ואם כן כבר בשעת מעשה אין צורך להצטער עליו כל כך....

וזו עצה טובה, לעשות "פרופורציות" לדברים, ולא לעשות את העיקר לטפל, או הטפל לעיקר. כי חבל לבזבז זמן וכוח על דברים לא משמעותיים.

עצה נוספת עליה אני חוזר כל הזמן היא: "אין ציפיות – אין אכזבות", חבל שתם לדמיון דמיונות, שהם בבחינת "יש לו מנה רוצה מאתיים", הרבה יותר חכם להתכונן למצב הגרוע ביותר, ודווקא מתוך הכנה שכזאת לקבל בהפתעה ובשמחה כל דבר שמגיע, כי סוף סוף

ידידי היקר! כמה כואב לי לראות אותך דואג ומחוסר סבלנות, האמת היא שייכולתי בקלות לנחם ולומר לך שכולם כעת מתמודדים, אבל אולי תטען לעומתי שזה בבחינת "צרת רבים – נחמת שוטים". לכן אכתוב לך בס"ד דברים אחרים.

בערב ראש השנה פגשתי באחד מידידי שאמר לי: תשפ"ב זה ראשי תיבות תהא שנת פרטים בהמשך... חייכתי ושאלתי אותו: זה אמור להיות ברכה? והוא ענה לי שבוודאי זו ברכה, שכן אנשים רגילים להיות לחוצים מיום המחר, מה יהיה אחר כך... ובשנה הזו אנחנו מחליטים לחיות את ההווה, ומה יהיה "בהמשך"? אל דאגה, פרטים יבואו בהמשך... הקב"ה נותן לנו כל יום כוחות בכדי לעבור את אותו היום שבו אנו אוהזים, אף פעם אל תעמים על עצמך את דאגות המחר.

ובאמת, ידידי היקר, אם תתבונן בעצה הזאת, תראה שהיא יכולה לחסוך הרבה טרדות דאגות ותסכולים.

סיפר לי ידידי היקר מוזכה הרבים הרב בנימין אפראימוב שליט"א שיום אחד הוא ישב בשיעור עם קבוצת צעירים מתחזקים, ובאמצע השיעור הם שמעו מבחוץ פיצוץ גדול, כשיצאו לבדוק במה מדובר התברר שרכב התפוצץ ועלה בלהבות, כל הרכב נשרף ולא נותר אלא חלק קטן שלא נשרף, ועליו מדבקה עם הסיסמא: "קמת בבוקר, ברוך השם, כל השאר – בונוס". וזה היה ממש מפליא, שהמדבקה נותרה בשלמותה שלא על פי דרך הטבע! ומשמים רצו להעביר לנו את המסר, לשמוח תמיד עם מה שנותר. כי זו הדרך הנכונה, לחפש תמיד את חצי הכוס המלאה, את מה

את הרב איך הוא כל כך רגוע? נענה הרב ואמר לו: "וכי מה כבר קרה? והרי ממה נפשך: אם אני מכובד שם למעלה – מה אכפת לי אם ביזו אותי כאן למטה, ואם איני מכובד שם למעלה – מה יעזור לי אם יתנהגו אלי כאן למטה בכבוד..." (מאת הגר"ש לוינשטיין שליט"א).

כדאי שנוכח תמיד שמה שמגיע לי – יגיע עד אלי, ואין לאף אחד אפשרות לקחת מאתנו את חלקנו.

ומצד שני, גם אם נגזר עלינו לסבול אין אפשרות להתחמק מזה! אלא מה? אדם יכול לבחור לסבול למען הזולת, לעשות חסדים, לקדש שם שמים, ואף להתבזות לכבוד השם, וכך הסבל הקדוש הזה יהיה במקום סבל אחר, שאין בו תועלת הנראית לעין. אך בכל מקרה, אין אפשרות לנוח יומם ולילה. אז אם כבר צריך להתאמץ, למה שלא נתאמץ לכבוד השם יתברך? למה של נזיע זיעה של מצוה, או נתבזה על כבוד השם? הלא כך נרויח גם בעולם הזה וגם בעולם הבא!

הבעיה שלנו היא שכל הזמן אנחנו עושים השוואות מול אחרים, ובמקום לשמוח בחלקנו, כל הזמן יש לנו קנאה בפלוני וחמדה

היה יכול להיות יותר גרוע... ומי שמתרגל לא לצפות שאחרים יבינו אותו ויעזרו לו, הוא אף פעם לא סובל מכעסים ותסכולים, ולהיפך, הוא חש שמחה והכרת הטוב עם כל דבר קטן שהוא מקבל, והתחושה הזו משפיעה על הסביבה, עד שכולם שמחים ורודפים אחריו לעזור ולהטיב עמו! [כי באמת צריך תמיד לזכור שגם אם עזרת לי לאחרים והם מצידם צריכים להכיר טובה, זה רק החשבון שלהם, אך אני מצדי – עשיתי את המוטל עלי משמים וזכיתי במצוה. ובפרט כשזוכרים שאת כל הכח והיכולת קבלנו רק משמים, אין מקום לצפות לגמול כלשהו].

הלוואי ונוכה ללכת בדרכו של מרן הגר"נ קרליץ זצ"ל, עליו סיפרתי בגיליון של תשרי. [לפני שנים סיפר הגה"צ רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל על אברך אחד שהמתין להכנס אל מרן רבי נסים קרליץ זצ"ל, ותוך כדי ההמתנה הוא שמע צעקות מהחדר של הרב, כאשר אשה אחת הגביהה את קולה בטענות כנגד הרב, כשהגיע תורו להיכנס היה ברור לו שימצא את הרב כשהוא בסערת רוחות... אך בפועל הרב היה נראה רגוע לחלוטין, כאילו לא ארע דבר, אותו אברך לא יכל להתאפק, אזר אומץ ושאל

תושבי קרית גת והסביבה מוזמנים

לשיעור השבועי

מאת הרב שמעון גוטסמן שליט"א

פרשת השבוע לאור ה"אור החיים" הק' זיע"א
סיפורים מרתקים הנחשפים לראשונה, עצות וסגולות
המתקיים בס"ד בכל יום חמישי בשעה 20:30
בבית המדרש המרכזי "קרעטשניף" רמות דוד – קרית גת

ברוכים הבאים בשם השם

ניתן להשתתף בהוצאות הכיבוד העשיר לברכה או לע"נ: 0527-608955

באלמוני. הלוואי וזכה ללמוד מאותו צדיק עליו מספר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א.

מספר הרב בידרמן על יהודי שהיה נכה בצורה קשה רח"ל, ועם זאת היה הוא סמל של שמחה, כששאלו אותו איך הוא מצליח לשמוח על אף כל המוגבלויות שלו? הוא השיב: הלא אם כולם היו מוגבלים כמוני הייתי שמח, הרי לא הייתי מכיר משהו אחר, נו, אז וכי מפני שלאחרים כעת יותר קל אני צריך להיות עצוב? אני צריך להצטער שלאחרים טוב!?

כמה המסר הזה נוקב ועוצמתי, במקום לעשות השוואות מול אחרים, עדיף לחפש את הטוב שיש לנו, ופשוט לא להפסיק להודות להשם

יתברך ולשמוח.

כי אין רפואה גדולה לנפש כמו ההודיה להשם, ומי שמתחיל "לחפש" על מה להודות לא מפסיק להודות... ועוד משמים יוסיפו לו עוד הרבה "סיבות" להודיה, והנהגה זו של הודיה על כל דבר קטן, מרגילה את האדם לשים לב לחצי הכוס המלאה, ופשוט להתמקד בטוב.

הקב"ה ייתן לך ולכולנו את הכוח והדעת להסתכל על מאורעות העולם במבט הנכון, מבט של שמחה בחלקנו, ואמונה שבכל יום ויום השם יתברך נותן לנו את מה שהכי טוב עבורנו נכון להיום. ומתוך אמונה זו נזכה לשמחה רבה עד בלי די, ויאמר השם יתברך די לצרותינו וישלח לנו את משיח צדקנו, ברחמים מגולים, אמן.

לטובת נשמת

בעל הייסורים

האדמו"ר מקרעטשניף קריית גת

רבינו הקדוש רבי ישראל ניסן

בן רבינו הקדוש רבי דוד משה מקרעטשניף

ט"ז חשוון תש"פ

נדבת החפץ בעילום שמו להצלחה בכל העניינים

קו החיוקים "אשריכם ישראל" 077-260-9134

מסר יומי קצר \ שיעור שבועי ב"אור החיים" הק' \ שיחות חיוזק והרצאות אקטואליות

מאת הרב שמעון גוטסמן שליט"א

לתגובות \ להזמנת הרצאות \ להזמנת הספרים "בטחתי ונושעתי" [סיפורים מחזקים בני זמנינו],
ו"יגעתי ומצאתי" [מאמרים וסיפורים לחיוזק עמלה של תורה בשמחה]

ניתן להתקשר: 08-9743208 \ 0527608955

ניתן לקבל את העלון בדוא"ל: 089743208A@gmail.com

יגעת י ומצאתי

מאמרים וסיפורים בני זמנינו
לחיזוק עמלה של תורה בשמחה

אלבום

מעטרת
בהסכמותיהם
של גדולי
ומאודי הדור
שליט"א

הספר
שנתק לנגינת
חושך מתיקות
ושמחה במרוץ

- < מזה אני יכול לעשות כדי שאזכה ליותר חשק ותענוג בלימוד?
- < האם גם לגדולי ישראל לפעמים לא היה חשק, האם גם הם נפלו ונכשלו?
- < למה יש כאלה שלא עובדים את השם והזקוק להם יש "חיים טובים"?
- < איך אדע אם הביקורות שלי על עצמי נובעת מהיצר הטוב או מהיצר הרע?
- < כיצד אידע אם הקטאה שלי באחרים נובעת מקנאת סופרים?
- < למה השם לא מסיר ממני את כל המפריעים להתעלות?

הפצה ראשית - ספריית גיטלר

להשיג בחנויות הספרים המוכרות
להזמנת בכמויות 08/9743208